

Diderichsen: Også liberalt centrum kan tilslutte sig lovforslaget. Jeg har dog nogle enkelte bemærkninger, jeg gerne lige vil have lejlighed til ganske kort at komme ind på.

For det første finder jeg det rigtigt, at denne administration overgår til kirkeministeriet. Men for det andet kan jeg på grund af min teologiske samvittighed ikke lade være med at sige — uden at jeg vil indvikle kirkeministeren i en dyberegående teologisk diskussion — at jeg synes, selve titlen: „lov om kirken i Grønland“, er lidt forkert, for hvad vil det sige? Hvilken kirke? Kunne man ikke overveje at præcisere lidt nøjagtigere, hvad man mener med „kirken“? Det kan som bekendt både være et rent organisatorisk begreb, og så betyder det „den danske folkekirke“, altså den evangelisk-lutherske kirke, eller det kan være et mere åndeligt eller teologisk begreb. Man har vel nærmest tænkt på det første, og burde man derfor ikke kalde det „lov om folkekirken“ eller „den evangelisk-lutherske kirke i Grønland“ eller sådan noget?

Med hensyn til den forøgede decentralisation kan jeg kun sige, at jeg hilser med glæde de skridt, som er gjort i den retning. Men det forekommer mig, at administrationen bliver en lille smule indviklet, en smule kinesisk, når det både er sådan, at Københavns biskop skal være biskop for Grønland, og der ved hans side skal stå et kirkenævn, som skal være en slags stiftsøvrighed, for da stiftsøvrigheden jo netop består af biskoppen, er nævnet alligevel ikke nogen stiftsøvrighed. Det forekommer mig, at der kan opstå en række administrative vanskeligheder ad den vej. Jeg ved ikke, om man ved denne lejlighed kunne opkaste det spørgsmål, hvorvidt man har overvejet at gå et skridt videre og ligefrem oprette et embede som vicebiskop i Grønland for derved yderligere at decentralisere og understrege denne landsdels selvstændighed og give den kirkelige lokale myndighed på Grønland endnu større beføjelser og måske derved også undgå en række af disse mulige kinesi-erier.

Endvidere synes jeg ikke, det er noget fremskridt, at præstekonventet på Grønland ikke som hidtil skal træde sammen hvert andet år; jeg tror, de grønlandske præster, som ofte sidder langt fra hinanden på udsteder osv., har godt af at komme sam-

men og snakke om sagerne, så jeg synes næsten, man skulle lade være med at ændre reglerne for dette. Hvis man ikke har udnyttet dem fuldt, kunne man da nu sige, at nu skal de udnyttes: præsterne skal komme sammen og snakke om tingene hvert andet år som efter den gamle lov.

Endelig har jeg undret mig over, at funktionerne for den lektor, som skal være konsulent, er blevet beskåret i så høj grad. Hvorfor skal man ikke sende sagerne direkte til konsulenten? Hvorfor skal der først træffes beslutning om, hvilke sager han skal have? Hvis man nu beslutter, at han slet ingen sager skal have, hvad bliver der så af konsulentvirksomheden?

Rosing: Som bekendt er kirken i Grønland overført til kirkeministeriets ressort 1. januar 1966. I forbindelse med denne overføring har Grønlandsudvalget af 1960 foreslået oprettelse af et særligt administrativt organ, som i det foreliggende lovforslag kaldes Grønlands kirkenævn. Formålet hermed er, at flest muligt administrative opgaver kan blive løst i selve Grønland. Ved dette lovforslag revideres og ajourføres til lige lov nr. 273 af 27. maj 1950 om kirken i Grønland.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er udkastet til det foreliggende lovforslag tiltrådt både af de kirkelige og de politiske instanser, sagen vedrører, og vi grønlandske medlemmer i tinget har heller ikke andre synspunkter end de foreslåede og vil således tilsige vor fulde støtte til gennemførelsen af lovforslaget. Men under denne førstebehandling af lovforslaget, som bl. a. indeholder bestemmelser om kirkens tjenere, vil jeg ikke undlade at komme med et par bemærkninger om faktiske forhold vedrørende den største del af kirkens tjenere, nemlig kateketerne, og den situation, vi står i inden for det kirkelige arbejde.

Rygraden i kirkens arbejde har i mange generationer været kateketerne, som anså deres gerning for et kald, men dette har ændret sig i udviklingstiden. Kirken, som både havde skole og kirkeligt arbejde under sig, har ved nyordningen i 1950 måttet afgive skolearbejdet til skoledirektionen, og kateketerne blev samtidig overført til skolevæsenet. De blev lærere, og det kirkelige arbejde blev kun en bibeskæftigelse for dem,